

Futur

De l'arrel indoeuropea 'Spek-', observar, naixerà la paraula *prospectiva*.

Mirar vers la part davantera de la nau, la que talla l'aigua...

Observació que, mirant el vol de les aus, es transforma en *auspici*, i en l'assaig profètic, *especulació*... Aquesta arrel en islandès antic donava origen a *profecia*.

Pensar vers on s'adreça el temps, flai-rar el futur, demana saber el que es porta a les mans en ésser, existir i crear.

L'arrel indoeuropea 'Bheud-', amb aquests significats (*ésser, existir, crear*), és la que originà amb sufix 'bhu-tu', el llatí 'futurus', allò que serà. També el 'fiat', i la 'fisis' dels grecs, de la senyora naturalesa. I caldrà distingir l'evangèlic "fiat voluntas tua" del servent de Yahvè responnent al Job sofrent encarnant sofriment, de la devaluació d'un "let it be" sovint obert a la frivolitat d'una espontaneïtat confosa amb autenticitat. L'autoens, el responsable d'un anar-se fent.

I d'"spe', no molt llunyana, amb significat de prosperar, *expandir-se*, vindrà la paraula llatina 'spes': *l'esperança*.

Seguint el nostre costum, al costat de cercar el valor contemplatiu de les arrels etimològiques, volem situar l'observació amatent, amb respecte -'respectus', saber mirar enrere-, a determinades dites lul-lianes.

Del *Llibre de meravelles*, i de les converses de Fèlix amb l'ermità, en traiem alguna cita que pot resultar suggerent per a les nostres meditacions de futur, del som i serem, del fet d'existir i de crear:

'Fill --dix l'ermità--, meravellar-te pories de ço que et recontaré d'un rei lo qual sabia edificar de fora l'ànima e no de dintre...'

...E per açó fill, és gran meravella d'aitals hòmens, com per açó que tan poc val e tan poc dura, perden tanta de glòria que tots temps dura... --dix l'ermità a Fèlix."

(*Llibre de Meravelles LXVII*)

'Amable fill --dix l'ermità--, negun hom qui ha esperança per sos mèrits a ésser salvat, no ha vera esperança...' (id. XXI).